

Mevr. Wisse-Leupen een eeuw oud.

De Bel 8 jan. 1935

Zoo zal het dan Woensdag 16 Januari de datum zijn dat mevrouw Wisse-Leupen haar 100sten verjaardag viert. Jammer dat zij de laatste jaren niet meer in ons midden vertoeft. Haar gezondheid maakte het noodzakelijk dat zij werd opgenomen in het rusthuis „Zon en Schild” te Amersfoort, edoch zij is volgens het bevolkingsregister nog steeds te Bussum gedomicilleerd en dus nog steeds Bussum's oudste! Een eere-titel die zij reeds jaren droeg. En verscheidene jaren was er bij het jaarbegin een heilige plicht: informeerden hoe mevr. Wisse het maakte. En telkens weer kwam de gedachte op, zal het krasse oudje de honderd halen? Welnu, ze heeft het gehaald. En al moge haar gezondheidstoestand niet meer zoo zijn dat men haar openbare feestelijkheden kan aandoen, toch mag niet worden verzuimd de gedenkwaardige datum even aan de vergetelheid te ontrukken.

Wij herinneren ons nog het laatste gesprek, dat was in 1930. Wij geven dit artikeltje hier nog eens weer, dat begint met er aan te herinneren dat mevrouw Wisse meer dan 40 jaren te Bussum woonde, eerst in de inmiddels verdwenen villa Desiree, hoek Brinklaan Gen. de la Rey-laan, later in een pension aan de Veerstraat, waar wij haar toen opzochten.

„Ik voel me zwak geworden”, zeide mevrouw Wisse.

Bussum's oudste!

„Kom nou, U ziet er nog best uit. De 100 wordt makkelijk gehaald hoor!”

„Och, waarom, voor mij niet te hopen. Of ik 95 of 100 ben, wat maken die paar jaar nu voor mij uit? 100 jaar, dat is alleen voor de buitenwacht. Achternichten, die mij nooit komen bezoeken, schrijven allemaal: houd U maar taai, als u 100 bent komen we bij u. Waarvoor? Niet voor mij! Want dan zouden ze vaker komen. Maar dat kan ik ook wel best begrijpen. Ik had achttien broers en zusters. Ze rusten nu allemaal. En die hadden kinderen en kleinkinderen, dus dat is een heele familie. En je houdt zoo in je leven alleen de eigen generatie bij en 'n enkele waarmede je veel sympathie hebt. Dan heb je nog je vrienden.”

„Ook alleen van vroeger?”

„Neen, je verliest vrienden en je krijgt er weer bij; dat gaat zoo het heele leven door. Vader en moeder blijven natuurlijk altijd in je herinnering. Vader had een instituut te Middelburg; was nog 'n vriend van Thorbecke, die kan ik mij nog herinneren, ik was 12 jaar. Vader streed altijd erg voor ontwikkeling van de arme standen. Dienstboden en soldaten moeten ook kunnen lezen en schrijven, zei die: er zal een tijd komen dat er zooveel geleerd wordt, dat er overal scholen zullen komen. Nu, dat is al aardig uitgekomen.”

Mevrouw Wisse kan zich Koning Willem I nog herinneren. „Heb ik op de Lange Delft zien voorbij rijden. Ik zie alles nog zoo goed voor me. De prettige jeugd blijft je altijd bij, en de jaren van groot verdriet. Toen ik 47 was stierf mijn man, waarmede ik drie jaar getrouwd ben geweest; ik ben heel laat getrouwd en heb dus geen kinderen. In het zelfde jaar mijn vader en een jaar later m'n moeder. Dan voel je je alleen staan in het leven. Ben toen oude dames gaan verplegen en op m'n 60ste jaar moest ik wat anders aanpakken. Heb toen hier in Desiree dat pension opgericht. De menschen zijn altijd tevreden geweest. En dat is heel wat. Als een mensch kan zeggen dat hij een goeden naam heeft, is dat heel wat. Gelukkig dat ik dit mag zeggen. Of de menschen anders zijn geworden? Ik vind dat ze minzamer zijn; er is minder hoogmoed in de wereld. Vroeger gedroeg men zich tegen menschen van minderen stand zeer onvriendelijk. En dat is beslist veranderd.”

Ziehier den neerslag van ons laatste onderhoud met de honderdjarige. Die ongetwijfeld straks nog zal bemerken dat Bussum haar niet is vergeten!